

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3404/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Црвенковић, адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа заједничко правобранилаштво Града Ваљева и Општине Осечина, са седиштем у Ваљеву, ради утврђења и исплате накнаде за фактичку експропријацију, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6221/23 од 27.11.2024. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6221/23 од 27.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6221/23 од 27.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 693/23 од 29.09.2023. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за непокретност из које је тужилац депоседиран изградњом улице ... – к.п. бр. .. к.о. Ваљево исплати 3.144.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.09.2023. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужени стекао право јавне својине у целости на непокретности која је уписана код РГЗ СКН Ваљево на к.п. бр. .. к.о. Ваљево у површини од 1572м² што је тужилац дужан трпети и дозволити да се тужени упише код надлежне Службе за катастар непокретности по правноснажности ове пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 397.203,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6221/23 од 27.11.2024. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда

Основног суда у Ваљеу П 693/23 од 29.09.2023. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка од 390.915,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је утврђење заузећа катастарске парцеле тужиоца од стране туженог и исплата накнаде за заузето земљиште, с обзиром да поступак експропријације није спроведен, а тужиоцу је земљиште одузето ради привођења намени која је у јавном интересу, те је утврђено право својине туженог на заузетој парцеле и обавезан тужени на исплату накнаде вредности тог земљишта тужиоцу, применом одредбе члана 18. и 58. Устава Републике Србије, члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода и члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и исплате накнаде поднета је 29.03.2023. године, а вредност предмета спора је 3.144.000,00 динара, што чини износ од 26.872 евра.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање које не прелази динарску противвредност од

40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**